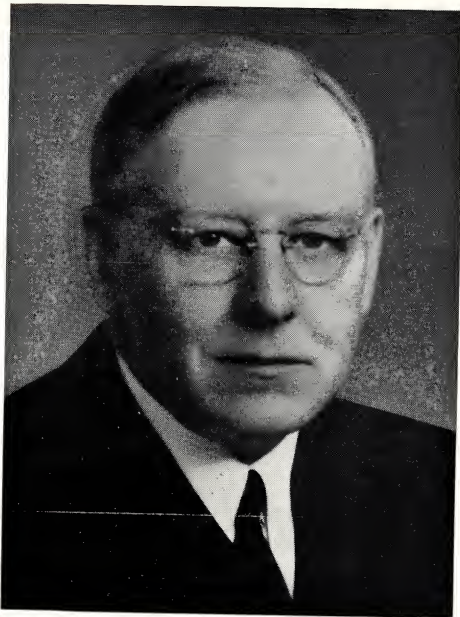

De Ster

ELDER GEORGE Q. MORRIS, 72ste Apostel.

Juli 1954

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

54e JAARGANG

Nr 7

Redacteur:

DONOVAN H. VAN DAM,
President der Nederl. Zending.

Assistenten:

ANAISE G. en
CLYDE K. RUDD.

Vaste medewerkster:

ANN C. OKKER.

Zendingsfotograaf:

RINZE SCHIPPERS.

INHOUD:	Blz.
Het levende bewijs, door Pres. David O. McKay	195
Bijzondere getuige van de naam Christus	197
Gevleugelde woorden	199-204-215
De jongen die geen salaris wou, door Elder George Q. Morris	200
Goddelijke leiding in het verzamelen van mijn genealogie, door Ammon Y. Satterfield	201
Onze Zonnehoek	205
Brombie leert zijn les	205
De Pinksterconferentie	206
Hebben wij een vrije wil? door Elder H. J. M. Hoole, jr.	213
Vierde jaarverslag van „The Hollanders Genealogical Committee”	216
Gebeurtenissen in de Zending	218
Aankomst en Vertrek	219
Conferentie-herinneringen	220
Wie zal ik zenden?	223
Laat ons gaan in U verloren	224

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADRIJK VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

HET LEVENDE BEWIJS

door

President David O. McKay

HET Evangelie van Jezus Christus, zoals geopenbaard aan de Profeet Joseph Smith is inderdaad en in elk opzicht de macht van God tot zaligheid. Het is onze zaligheid hier, evenals in het hiernamaals — en het leidt tot het eeuwige leven, hetgeen God's grootste gave aan de mens is.

Wat is het eeuwige leven? In het prachtige gebed om bemiddeling, dat Jezus onze Verlosser opzond (juist vóór Hij de beek Cedron overstak en de verraderskus ontving, die Hem in handen van de soldaten deed vallen), vinden we deze woorden: „En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige ware God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt.”

(Joh. 17 : 3)

Het is het eeuwige leven, dat we wensen, meer dan we iets anders in het leven wensen — het eeuwige leven voor ons en de onzen en de hele wereld. En hier in de woorden van de Verlosser vinden we het geheim en de sleutel, welke ons in één enkele zin worden gegeven: God en Jezus Christus, Die Hij gezonden heeft, te kennen, is het eeuwige leven.

Maar HOE zullen we Hem KENNEN? Dat is de volgende vraag. Hoe zouden we Hem leren kennen? Heeft Hij soms bij één of andere gelegenheid die vraag beantwoord? Als dit het geval is, hebben we dit antwoord nodig, want dat is van het grootste belang.

Bij het onderzoek van de verslagen, zoals het ons is gegeven door mannen, die dagelijks met de Heer verkeerden, vinden we, dat op zekere keer mensen onder Zijn gehoor hun stemmen tegen Hem verhieven. Zij stonden op tegen Zijn werken, zoals ook heden nog mensen tegen Zijn werken opstaan. En één stem verhief zich in het bijzonder en riep uit: „Hoe weten we, dat wat Gij vertelt waar is? Hoe weten we, dat Uw roeping als de Zoon van God waar is?”

Hij antwoordde op eenvoudige wijze en men lette hierbij op het bewijs: „Zo iemand Zijn wil doen wil (des Vaders), die zal van deze leer erkennen of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelf spreek.”

(Joh. 7 : 17)

Het bewijs is volkomen gezond. Het is het eenvoudigste bewijs

een persoon die kennis te verschaffen, die het menselijk begrip kan omvatten. U kunt mij misschien niet overtuigen van datgene, dat U weet, maar **U** weet het, omdat U het geleefd hebt. Dat is het bewijs, dat de Heiland voorlegde aan hen, die Hem vroegen, hoe zij konden weten, of de leer van God was of van de mensen.

Maar bij het beschouwen van Zijn antwoord doet zich een andere vraag voor: Als gij de wil wilt doen. Wat is de **WIL**? Hierin ligt het hele wezen van het Evangelie van Jezus Christus besloten. Even duidelijk als Jezus vaststelde en omschreef wat het eeuwige leven was, en hoe we het zouden kunnen leren kennen, even duidelijk als hij dat bewijs aanvoerde, even helder heeft Hij te kennen gegeven, wat Zijn wil is. De beginselen, die in die wil zijn vervat zijn zó duidelijk en eenvoudig, dat, zoals de schriften zeggen, zelfs een dwaas niet kan dwalen.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen legt aan de wereld getuigenis af, dat de wil van God in deze bedeling aan de wereld is geopenbaard en dat de principes van het leven zijn onthuld. Zij zijn in overeenstemming met de beginselen, welke Christus in het midden des tijds leerde. In overeenstemming! Zij zijn dezelfde, omdat zij eeuwig zijn, evenals alle beginselen door God gegeven in alle bedelingen van de wereld. Geloof — wie kan bestrijden, dat geloof een eeuwig principe is?

Wij kunnen niet zonder geloof leven. Het is even eeuwig als liefde, even bestendig als de zwaartekracht.

Bekering — wel, het is niet alleen in de schriftuur, dat we vinden, dat bekering een eeuwig principe is! Leest u Carlisle, gij, die hem als een gids aanneemt en van zijn uiteenzettingen houdt. In het bespreken van dit beginsel van bekering legt hij de volgende verklaring af: „De mens, die zich niet kan bekeren, is dood.“ En hij heeft gelijk. Hij voelde het eeuwige element in dit zaligmakende principe. Het maakt deel uit van het leven. Men komt in een fatale toestand, wanneer men zich niet kan bekeren.

En zo zouden we kunnen voortgaan met alle andere principes. En we kunnen het als volgt samenvatten:

Nadat we de andere beginselen en verordeningen van het Evangelie hebben gehoorzaamd is het God's wil, dat we onze medemenschen dienen, hen zegenen en deze wereld beter maken, alleen al door het feit, dat wij er in leven. Christus gaf zijn hele wezen om ons **dat** principe te leren en Hij verklaarde: „Voor zoveel gij **dit** aan één van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat aan Mij gedaan.“

(Matth. 25 : 40)

Onze boodschap is om te zegenen, Onze plicht is om te dienen. En door de wil van God te **DOEN**, zullen we God leren **KENNEN**; dan kunnen we Hem nabij zijn en kunnen weten, dat

we het Eeuwige Leven zullen verkrijgen.

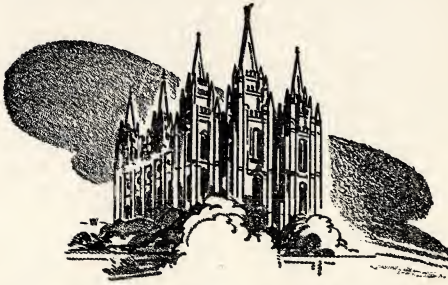
Dit is het bewijs: Door zijn wil te doen. En als we het bewijs trachten te leveren, **zullen we weten.**

(Robert Burns zegt: „Het bewijs, dat de pudding lekker is, wordt geleverd door hem te proeven,” hetgeen alleen een andere manier

is om hetzelfde te zeggen.)

Dan zullen we het gevoel krijgen, dat we de hele mensheid liefhebben en kunnen we met de Apostel van ouds uitroepen: „We weten, dat we van de dood naar het leven zijn overgegaan, omdat we de broederen liefhebben.”

(Joh. 3 : 14)

Bijzondere getuige van de naam Christus

George Q. Morris

Ouderling George Quayle Morris werd ondersteund als lid van de Raad der Twaalf Apostelen gedurende de morgenzitting van de Algemene Conferentie op 6 April 1954.

Hij werd twee dagen later, op 8 April, in de Salt Lake Tempel door President David O. McKay tot Apostel verordend. Voordien was hij Assistent van de Raad der Twaalven, een ambt, dat hij sinds October 1951 waarnam.

Een levenslange voorbereiding

van werkzaamheden in belangrijke roepingen in de kerk leidde Ouderling George Q. Morris naar deze nieuwe loopbaan van dienstbaarheid. Sinds 1904 heeft hij in de een of andere hoedanigheid een bestendig ambt bekleed. Hij vervulde een zending in Engeland van 1899 tot 1902, waar hij arbeide in het Wales District en later presideerde over het Londen District. Het was in dat jaar 1904 dat hij geroepen werd als overziener van de Salt Lake

Ring J.M.O.O.V., als opvolger van Ouderling George Albert Smith, die ondersteund werd als lid van de Raad der Twaalf. Ouderling Morris oefende dit ambt uit tot 1908, om dan raadgever te worden van de bisschop der 14de Wijk. Bij zijn ontslag in 1913, vervulde hij wederom gedurende één jaar het ambt van Ring-overziener van de J.M.O.O.V., maar in 1914 werd hij ondersteund als bisschop van de 14de wijk en behield deze positie tot 1924.

Toen werd hij geroepen om deel uit te maken van het Algemeen Hoofdbestuur van de J.M.O.O.V. In het Algemeen Hoofdbestuur was hij voorzitter van het comité, aan hetwelk de publicatie van het tijdschrift „The Improvement Era” toevertrouwd was en samen met andere comité-leden legde hij de grondslag, die de combinatie tot stand bracht van „The Improvement Era” en het tijdschrift van de J.V.O.O.V. „The Young Woman’s Journal” in November 1929. Aldus ontstond een groter tijdschrift, dat de gehele kerk zou dienen.

Ondertussen werd Elder Morris in 1928 ondersteund als raadgever in het presidentschap van de „Ensign” Ring. In Januari 1935 vervulde hij de roeping van eerste assistent van ouderling Albert E. Bowen, Algemene Overziener van de J.M.O.O.V. Later werd laatstgenoemde ondersteund als lid van de Raad der Twaalf in April 1937 en aldus nam Elder Morris de plaats in van Elder Bowen als Alge-

mene Overziener van de Jonge Mannen Onderlinge Ontwikkelingsvereniging.

Zijn leven van toewijding is welbekend aan allen, die in de O.O.V. werkzaam waren.

Hij werd in 1948 eervol ontslagen om benoemd te worden tot president van de Zending in de Oostelijke Staten der V.S. en hij was nog zendingspresident toen hij geroepen werd als assistent van de Raad der Twaalf in October 1951.

Te allen tijde was hij een vriend der jeugd en hij bewees aan de jongens der padvinderebeweging van Amerika uitzonderlijke diensten.

Ook in de maatschappij stond hij ten dienste van zijn medemensen en was voorzitter van verscheidene verenigingen.

Hij werd te Salt Lake City geboren en is de zoon van Elias en Mary Lois Walker Morris. Hij huwde op 29 Juni, 1905, Emma Ramsay. Er werden hun drie dochters geboren, Mevr. Margery Woods, Marion Morris en Mevr. Helen Stewart.

Toen Ouderling Morris ontslagen werd als Algemene Overziener van de J.M.O.O.V. in 1948, schreef het tijdschrift „The Improvement Era” over hem o.a. het volgende: „Door erfenis kan hij zich verheugen in de hoedanigheden van de Kelten en Engelsen, want zijn vader kwam uit Wales en zijn moeder was een Engelse.

Op een genoeglijke, kalme en fijne manier is hij een humorist, die met een gezegde, vol schalkse

humor, raak slaat wanneer een toestand moet opgeklaard worden. Zijn hoffelijkheid en vriendelijkheid zijn aangeboren en degenen, dié het voorrecht hadden hem te vergezellen naar conferenties of andere bestemmingen hadden een prettige ondervinding. Zijn welwillendheid en belangstelling oefenden grote invloed uit, en hij maakte van drukke vermoeiende reizen aangename uitstapjes.

Gezegd met een aangeboren waardigheid bracht Ouderling Morris eerbied mee voor de organisatie, welke hij leidde. Zelfbeheersing is zijn leus. Hij gedraagt zich altijd als een gentleman, altijd als de edelman."

Bijna dagelijks, sinds vele jaren, werkten Ouderling Richard L. Evans en Broeder Morris samen aan het tijdschrift „The Improvement Era”. Onlangs stuurde Apostel Evans een verjaardagswens naar Apostel Morris, welke

o.m. de volgende woorden bevatte: „Ik leerde U liefhebben om uw moed, uw aanmoediging en uw verknochtheid aan één grote zaak — de waarheid. U verliet uw beroep zonder rekening te houden met het verlies en u plaatste uw eigen gemak ter zijde om met ons zitting te houden, telkens wanneer we U nodig hadden. Ik heb nooit geweten dat u enige andere vraag vóór deze stelde: „Hoe zal ik naar best vermogen handelen?”

De Heiligen in Nederland en België verenigen zich met alle leden van de Kerk en heten Ouderling Morris welkom als Apostel der kerk en wensen hem vrede en vele vruchtbare jaren in dienst van de Kerk, alsook gezondheid, geluk en steeds Gods mildste zegen in al zijn ondernemingen.

(Dit artikel werd grotendeels overgenomen uit „The Improvement Era”, Mei 1954.)

Gevleugelde woorden . . .

★★ ★★ ★★ ★★
 * * * * *
Leer de mensen beminnen zoals ze zijn, niet zoals ze moesten zijn . . .

* *

't **G**eluk der anderen bewerken is zichzelf gelukkig maken.

* *

Wat u hindert, wen er aan, en het zal u niet langer hinderen.

* * * * *
 ★★ ★★ ★★ ★★

De jongen die geen salaris wou

door Elder George Q Morris.

*

Een vooraanstaand zakenman nam een aantal jongens in dienst om wat werk te verrichten. Een zekere jongen werd twaalf dollars loon uitbetaald, en die jongen deed het eigenaardige verzoek hem maar tien percent van het loon te betalen.

De zakenman, die er niets van begreep, vroeg hem nadere uitleg. De jongen verklaarde: „Ik verlang alleen maar dat U me tien percent van mijn salaris kontant betaalt, de rest wens ik op mijn ouders rekening over te maken.”

De man was nóg in de war. „Waarom juist tien percent?”

De jongen zei dat het tien percent bestemd was als tiende voor de bisschop. „Tiende?” zei de man. „Wat is dat?”

„Wel, dat is een betaling die we in onze kerk geven op al het geld dat we verdienen,” antwoordde de jongen.

De man zei: „Maar dan houdt U niets meer voor uzelf over — tien percent voor uw bisschop, de rest voor uw familie en niets voor uzelf.”

„Dat is waar,” zei de jongen.

„Wel,” hernam de man, „dat is

interessant. Tot welke kerk behoort U?”

„De Mormoonse Kerk,” zei de jongen.

„Vertel me over uw kerk,” zei de man.

Spoedig na dit voorval leed de zakenman aan een ernstige ziekte, welke heelkundig ingrijpen van een deskundig dokter vereiste. Een vriend vertelde hem dat hij een chirurg kende, die hoog aangeschreven stond en uitstekend was, maar zei hij: „Hij is een Mormoon!”

„Een Mormoon?” vroeg de man. „Ik denk dat hij juist de man is die ik nodig heb.”

Hij kwam met deze chirurg in aanraking en maakte spoedig schikkingen voor de operatie, en toen de operatie verricht werd en een behandeling daarop volgde, werd zeer veel tijd besteed om het Mormoonse geloof te discussiëren.

Toen hij klaar was om het hospitaal te verlaten, deelde hij de chirurg mede dat hij naar Zuid Amerika ging om weer op krachten te komen, maar dat hij graag enkele boeken zou hebben, ten einde het Mormoonse geloof door

en door te kunnen bestuderen. De chirurg ontmoette zijn patiënt aan het vliegtuig, gaf hem een armvol boeken en zei hem vaarwel.

Twee dagen later ging de telefoonschel in het kantoor van de dokter en het was de zakenman die opbelde.

„Wel,” zei de dokter, „waar bent U, en hoe verliep de reis?”

De man antwoordde: „Ik ben in het zuidelijk gedeelte van Californië. Zodra ik het vliegtuig bestegen had en in deze boeken

begon te bladeren, werd ik zo sterk geïnteresseerd in de leerstellingen van uw kerk dat ik mijn reisplan opgegeven heb en nu ben ik hier in een rustig landhuis, geboeid door de leringen van uw Kerk. Sinds die kleine Mormoonse jongen me vroeg om hem zijn tiende te geven, heb ik geen rust meer gekend, behalve als ik mij in uw leerstellingen heb verdiept.”

(Vertaald uit het tijdschrift „The Instructor”, Mei 1953)

Goddelijke leiding in het verzamelen van mijn genealogie

door Ammon Y. Satterfield.

*

Toen ik in 1901 als een bekeerling naar Zion immigreerde, begon ik, naarmate ik meer leerde aangaande de evangelie-beginselen, de grote verantwoordelijkheid te beseffen die op mij rustte voor mijn voorgelacht.

In later jaren bracht mijn positie mij als president en directeur van een grote corporatie jaarlijks naar het oosten en dat gedurende verscheidene jaren. Naarmate mijn zaken groeiden, vermeerderde mijn activiteit in de Kerk. Telkens als ik plannen maakte voor deze reizen, brandde in mijn hart het verlangen om naar het zuiden te gaan, waar ik geboren was, en daar de genealogie van mijn

voorvaders te verzamelen. Maar om reden dat het altijd dringende zakenbezoeken waren, kwam ik steeds terug zonder de verwezenlijking te zien van mijn verlangens. Gedurende de winter van 1915-16 zond mijn maatschappij mij opnieuw naar het oosten om benodigdheden en ijzerdraad te kopen; dit was het derde opeenvolgende jaar. Ik voltooide mijn zaken en was op weg naar huis, gehoor gevend aan de dringende aanmaningen om terug te keren wegens spoedeisende zakenproblemen.

Wanneer ik ongeveer nog een blok huizen ver verwijderd was van het station te St. Louis,

kwam met zulk een macht en kracht een gevoel over mij, dat het scheen of het mij van de straat wou oplichten en mij in de lucht dragen, en ik voelde een brandende gewaarwording, dezelfde die ik twee jaar vroeger onderging, wanneer ik onmiddellijk genezen werd van een longontsteking. Dit brandende gevoel doordrong mijn ganse lichaam en zeide: „U moet naar het zuiden gaan en uw genealogie verzamelen.”

Ik wilde dat gevoel niet ongehoorzaam zijn, niettegenstaande ik reeds geschreven had naar mijn familie en mijn handelsvennoten in Idaho, dat ik op weg naar huis was. Ik had een spoorkaartje gekocht tot Pocatello. Toch liep ik naar het loket en vernam dat de eerste trein voor Chattanooga vertrok binnen vijftien minuten.

Ik had alleen enkele dollars wisselgeld in mijn zak, juist voldoende om thuis te geraken. Ik zei de bediende dat ik die eerste trein wilde halen, maar eerst een check moest wisselen. Daar stond ik nu in dit grote tien-acre station en ik kende enkel één man in de ganse staat, die mij kon vereenzelvigen of helpen die vijftig dollars te bemachtigen. Ik draaide mij om en daar zat die man, een Mijnheer Dancy van de Acme Harvesting Co., van dewelke onze maatschappij vele wagenvrachten machinerieën aangekocht had, en met wie ik verscheidene weken gedurende de laatste herfst gereisd had.

Ik zei: „Mr. Dancy, hebt U soms

vijftig dollars kontant bij U om mij te geven voor mijn check?” Hij antwoordde: „Dat is eigenaardig. Deze morgen hield ik juist vijftig dollars over, toen ik mijn bedragen overmaakte op de bank.”

Ik kocht het reiskaartje en haalde de trein, die rechtstreeks naar Chattanooga vertrok. Daar aangekomen ging ik naar het oude huis van mijn overgrootvader, die als soldaat in de oorlog van 1812 gediend had alsook in de latere Indiaanse oorlogen. Ik vond het oude huis dat hij bijna honderd jaar geleden gebouwd had. Een afstammeling bewoonde het nu en gaf mij toelating de oude familiebijbel na te zien, in dewelke een familie-archief door mijn overgrootvader zelf geschreven was. Verscheidene dagen bezocht ik familieleden en had een heerlijke tijd. Tenslotte bereikte ik Coldville in de staat Alabama en het huis, waar ik geboren werd en waar ook mijn vader het levenslicht aanschouwde. Een oom, die daar woonde, groette mij aan de deur. Hij zei mij dat ik als neef een welkome gast was, maar alleen op voorwaarde dat ik nooit een woord over Mormonisme zou spreken, zolang als ik in zijn huis was. Ik verzekerde hem spoedig dat ik mij zou gedragen, zoals hij dit verlangde, ^{o.a.} vermits het zijn huis was. Maar als hij vragen had aangaande de Mormonen, moest hij zich zo vrij voelen ze te stellen, en ik zou trachten ze te beantwoorden, daar ik leefde onder hen en door mijn reizen veelvul-

dig met hen in aanraking kwam. Het duurde niet lang echter of hij begon vragen te stellen en gedurende de ganse week van mijn verblijf, hield hij er zelfs niet mee op.

In enkele dagen tijd had ik heel wat genealogie verkregen van zijn stamboomlijsten en van verscheidene begraafplaatsen die we bezochten. Dan vertelde hij mij dat ik Oom Green McDaniel een bezoek zou moeten brengen, een oudoom van mijn moederszijde. Ik zei hem dat Oom Green twintig jaar geleden overleden was. „Neen,” zei hij, „hij leeft nog en is vier en negentig jaar oud; hij is één van de oudste personen in de streek.”

Oom Green was mijn grootmoeders oudste broer; hij was ongeveer twintig jaar ouder dan zij was, en was geboren in 1822.

's Anderendaags zeer vroeg in de morgen reden we op een tweewielige wagen, getrokken door een muilnier, de heuvel over en vonden er Oudoom Green, blind door de ouderdom, maar kaarsrecht en ongeveer zes voet groot. Zijn geest wist nagenoeg niets meer af van het alledaagse gebeuren, maar uiterst scherp herinnerde hij zich nog de gebeurtenissen uit zijn jonger leven.

Hij gaf mij de namen van zijn ooms en tantes, en van zijn oudooms en oudtantes langs beide zijden, met data die teruggingen tot de laatste helft van het jaar 1700. Het verrassende was echter dat hij mij de data gaf van geboorten, huwelijken en overlijdens, en in vele gevallen de

plaatsen waar het huwelijk voltrokken werd en de begraafplaatsen. Deze gegevens controleerde ik later en deze andere bronnen wezen uit dat ze juist waren.

Hij zei dat hij geen vrede in zijn geest kon vinden, indien hij ze niet met naam en datum steeds in zijn geest kon opnoemen. Reeds drie jaar lang herhaalde hij ze in zijn geheugen. Hij had zijn naaste bloedverwanten verzocht deze gegevens voor hem neer te pennen. Vele malen hadden zij begonnen zulks te doen, maar telkens bleef het werk onvoltooid liggen. Hij zeide dat zijn oude familiebijbel deze stambomen bevatte, maar dat deze bijbel drie jaar geleden in het huis van één van zijn kleindochters verbrand werd. Sindsdien was het voortdurend in zijn gedachten om deze data te krijgen en te behouden. Hij had zelfs sommige familieleden overgehaald te gaan naar de oude begraafplaatsen om voor hem de data af te schrijven. Zij lazen hem deze dan voor en hij leerde ze uit het hoofd.

Terwijl hij dicteerde, schreef ik tussen 10 uur 's morgens en 5 uur 's avonds ongeveer 150 namen neer. Wanneer ik geëindigd had, slaakte mijn oudoom een zucht van verlichting. Hij vertelde mij hoe gelukkig hij was, nu hij wist dat deze stambomen waren opgeschreven. Nu was hij klaar, zo zei hij, om naar de andere zijde over te gaan en zijn geliefden te ontmoeten. Hij merkte op dat ik niet zo groot was als de Satterfields. Ik zei: „Oom, ik ben ver-

baasd dat U dit zegt, want U bent blind.” Hij antwoordde: „Ach, mijn jongen, ik herkende uw stem, zodra U binnenkwaamt. Ik zag en hoorde U drie nachten naëen, alvorens U kwaamt en ik wist waarom U kwaamt om mij te helpen met mijn stamboomlijsten.”

Ik verheugde mij opnieuw over dit alles en was vervuld met een vreugde, zoals ik gekend had te St. Louis. Tranen rolden langs

mijn wangen en langs de wangen van mijn oudoom. Ik vertelde hem dat hij weldra naar de andere zijde, achter de sluier, zou gaan, en dat hij mijn vader en andere familieleden moest opsporen, die het evangelie hadden, en zij zouden het evangelie in al zijn volheid aan hem verklaren.

Ik verliet hem en tien dagen later was hij overleden. Zijn belangrijke werk was voltooid.

„De rijkste mensen zijn zij die kunnen overvloeien in gaven aan hun medemensen.”

Een wijsgeer stond met zijn rijke vriend vóór het venster en vroeg: „Wat zie je?”

„Wel, mensen, gebouwen en het landschap,” antwoordde hij.

„En nu, wat zie je nu?”, vroeg de man, terwijl hij hem een spiegel voorhield.

„Mijn eigen afbeelding, natuurlijk.”

„Dat is het precies,” zei de wijsgeer. „Ik heb je twee stukken glas getoond. Maar bij het tweede stuk had je een weinig zilver vóór je ogen en je kon alleen je zelf zien.”

— * —

„Het welsprekenste woord is de daad.”

Een zeepfabrikant zei tot een zendeling: „Uw prediking heeft nog niet veel goeds gedaan, want er is nog steeds veel zonde en er zijn nog vele zondige mensen.”

De zendeling antwoordde hem niet onmiddellijk terug. Toen gingen zij een kind voorbij en zagen dat het modderpasteitjes aan 't maken was. Het was van top tot teen bevuild met modder en had de meeste pret.

Nu zei de zendeling: „Ik zie dat zeep nog niet veel goeds gedaan heeft in de wereld, want er is nog steeds veel vuils en er zijn nog vele vuile mensen.”

„Wel, natuurlijk, bevestigde de zeepfabrikant, u weet dat zeep maar nuttig is, wanneer zij aangewend wordt.”

„Juist,” glimlachte de zendeling. Zo is het ook met het Evangelie. Het moet ook aangewend worden.”

ONZE ZONNEHOEK

Brombie leert zijn les

door Doris Hope Spangenburg.

Brombie was een hele grote neushoorn, die in het Afrikaanse oerwoud leefde. Meestentijds was Brombie een fijne kerel. Maar hij had één groot gebrek. Hij schepte graag op tegenover de andere dieren, dat hij zo goed met zijn hoorn kon stoten.

Deze hoorn groeide aan het einde van zijn grote neus. En zelfs hoewel hij alleen maar door het verharderen van de huid was ontstaan, was hij toch erg stevig en sterk. Het was inderdaad zo'n machtig iets, dat Brombie dacht, dat hij er wel alles mee kon verscheuren en daarom hield hij er zo van om als een wilde rond te draven en met zijn hoorn op de dingen af te stormen. Op zekere dag ontmoette Brombie een leeuw.

„Hallo,” zei de leeuw.

„Hallo,” antwoordde Brombie. „Ik wed, dat ik iets kan, dat jij niet kunt.”

„Wat kun je dan?,” vroeg de leeuw.

„Ik kan de aarde met mijn grote hoorn openscheuren.”

Brombie stormde wild met zijn hoorn naar voren over de grond. Hij maakte zulk een stofwolk, dat hij de leeuw zelfs niet kon zien. Toen het stof wat opgetrokken was, was er een hele geul in de grond, die Brombie met zijn hoorn had gegraven.

„Jij kunt niet zo vlug zulk een groot gat maken,” zei Brombie.

„Nee, dat kan ik niet,” gaf de leeuw toe, „maar ik kan je met mijn scherpe klauwen krabben.”

„Pfff,” zei Brombie, „dat zou je niet durven, want dan zou ik op je afstormen en je met mijn hoorn stoten.” En Brombie stootte op de leeuw af. Maar de leeuw vluchtte weg tussen de bomen en Brombie kon hem niet meer vinden.

Niet lang daarna ontmoette Brombie een nijlpaard.

„Hallo,” zei Brombie. „Ik wed, dat ik iets kan doen, dat jij niet kunt.”

„Wat kun je dan?,” vroeg het nijlpaard.

„Zie je die stapel balken daar? Die kan ik omver stoten, zodat alle balken in het rond vliegen.” En Brombie stormde wild op de stapel balken af. De balken vlogen alle kanten op. „Dat kun jij niet doen.”

„Nee, dat kan ik niet,” gaf het nijlpaard toe. „Maar ik kan mijn mond opendoen en je met mijn grote tanden fijnmalen.”

„Pfff,” zei Brombie, „dat zou je niet durven, want ik zou met mijn grote hoorn op je afstormen.”

En hij rende op het nijlpaard af. Maar het nijlpaard liep vlug naar de rivier en sprong in het water, waar Brombie hem niet kon achterhalen.

Na een poosje ontmoette Brombie een tijger.

„Hallo,” zei de tijger.

„Hallo,” antwoordde Brombie. „Ik wed, dat ik iets kan, wat jij niet kunt.”

„Wat kun je dan,” vroeg de tijger.

„Zie je dat lege schuurtje daar? Dat kan ik met mijn grote hoorn omver-

Zie vervolg pagina 212

De Pinksterconferentie

TE ROTTERDAM

door Elder Jack F. De Mann.

Over de gehele wereld zijn de Heiligen der Laatste Dagen dezelfde. Zij vormen een religieus volk en beschouwen het als één van de grootste zegeningen in staat te zijn om samen te komen in een kerkvergadering, met een geest van ootmoed en broederlijke liefde; want daar geven zij eer en lof en dank aan hun Hemelse Vader.

En op geen enkele wijze zijn deze goede mensen uit Nederland en België verschillend van de andere Heiligen over de gehele wereld. Zij hebben juist hun 20ste jaarlijkse O.O.V. Conferentie te Rotterdam gehouden. De conferentie, als wel het gehele O.O.V.-programma van dit jaar, stond onder de bekwame leiding van Zuster Clara R. Borgeson, geassisteerd door Zuster Jeannette I. Jongkees. Voor de voorbereiding van de Conferentie verleenden verscheidene comité's hun medewerking, samengesteld uit leden van de verschillende gemeenten van het Zendingsveld en zendelingen.

Verscheidene Conferentievergaderingen, als wel het Revueprogramma van Zaterdagavond en het jaarlijkse Goud- en Groenbal werden in het Groothandelsgebouw gehouden, het grootste handelsgebouw in West Europa, en werden ook bijgewoond door twee zeer prominente onverwachte bezoekeressen uit Salt Lake City, Zuster Belle S. Spafford, Algemene Presidente van de Zusters Hulpvereniging en Zuster Marba C. Josephson, lid van het J.V.O.O.V. Hoofdbestuur te Salt Lake City en Assistent-Redactrice van het Improvement Era tijdschrift. Deze twee Zusters, die hun reis onderbraken voor een kort verblijf in Nederland, juist lang genoeg om het Zaterdagavond- en Zondagprogramma bij te wonen, hadden niets dan lof voor de Conferentie en complimenten voor de deelnemers. Zij waren op weg van de Verenigde Staten naar Helsinki, Finland, waar zij een Internationale Vrouwen Conventie zouden bijwonen.

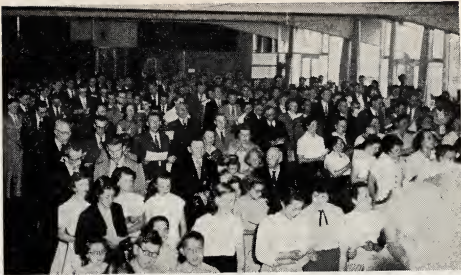
Het was een driedaagse Conferentie, van Zaterdag 5 Juni tot en met Maandag 7 Juni, en dit betekende een huisvestingsprobleem voor al de Heiligen, die van verre kwamen. Maar bereidwillige handen van medezusters en broeders kwamen te hulp, daar op vriendelijke wijze de leden der Rotterdamse gemeente hun deuren voor hen openden, in de ware geest van het Evangelie. Zelfs na zo nauwkeurig maatregelen getroffen te hebben, waren er nog mensen zonder een dak boven hun hoofd, maar dat duurde niet lang; de Kerkgebouwen in Rotterdam en Schiedam werden in ware pioniersstijl, door stro op de vloer te leggen, tot tijdelijke slaapplekken omgevoerd. Het ene gebouw werd voor de zusters gebruikt en het andere voor de broeders en zo werd het huisvestingsprobleem opgelost en iedereen had voor die drie dagen een onderdak.

De Conferentie nam een aanvang op Zaterdagmiddag om 4 uur, met een speciale vergadering voor alle gemeente O.O.V.-ambtenaren en ambtenaressen, waarin het nieuwe Zomerprogramma en eveneens het doel en de opzet van de O.O.V. uiteenzet werd.

Op Zaterdagavond begon het eerste gedeelte van de algemene vergaderingen met een Revueprogramma, dat was samengesteld uit verscheidene muzikale nummers, toneelstukjes, ballet en volksdansen. Daarna volgde het Goud- en Groenbal, waarbij 375 mensen aanwezig en bijna alle gemeenten van de zending vertegenwoordigd waren. De muziek voor deze avond werd verzorgd door een orkest, dat onder leiding stond van de Van Gogh broeders, leden van de Rotterdamse Gemeente.

Op Zondag werden er drie vergaderingen gehouden, de gebruikelijke ochtend- en middagbijeenkomst en 's avonds een speciale Haardvuuravond.

Een groep Zingende Moeders zong in de ochtendvergadering, ter ere van Zuster Spafford, terwijl een gemengd dubbel kwartet ter ere van Zuster Josephson een O.O.V. lied in de middagvergadering ten gehore gaf. De toespraken op de vergaderingen werden voor het merendeel door jonge leden van de verschillende gemeenten en districten van het land gehouden. De presentie van beide vergaderingen overschreed de vierhonderd mensen.

Boven: Een gedeelte van de meer dan 400 leden en vrienden die de O.O.V. conferentie bijwoonden.
Midden: Een groep Indonesische leden van de Kerk in Nederland met in hun midden President en Zuster Donovan H. Van Dam.
Onder: Gezellig bij elkaar op het stro! Sluimeren of slapen komt pas later. . . .

PINKSTER

Boven: Het comité, dat de leiding had van de O.O.V. Pinksterconferentie in de Nederlandse Zending, op 5, 6 en 7 Juni, 1954.

Vooran: van links naar rechts: Zuster Jeannette Jongkees, O.O.V. assistente overzienster, Zuster Clara R. Borgeson, O.O.V. overzienster, Zuster Daryl Van Dam.

Laatste rij: van links naar rechts: Br. LaFrandt, Br. Dirks, Elder H. J. M. Hoole, jr, nieuwe O.O.V.-overziener, Elder Donald M. Peck, jr, nieuwe O.O.V. assistent-overziener, Elder Nicholas Vanderlinden en Br. Kik.

Onder: Zuster Marba C. Josephson, van het O.O.V. Algemeen Hoofdbestuur, spreekt in de namiddagzitting van de O.O.V. conferentie. (Zuster Jeannette Jongkees als tolk)

CONFERENTIE

1954

Boven: De mededingers in het wedstrijdwerk tijdens de O.O.V. Conferentie samen met President en Zuster Donovan H. Van Dam, en het uittreidend en nieuwe O.O.V. bestuur.

Onder: Zuster Belle S. Spafford, Algemene Z.H.V. presidente, spreekt de leden der Nederlandse Zending toe. (Haar tolk is Zr. Jeannette Jongkees)

Boven: Vijf bijenkorfmeisjes van de gemeente Den Haag ontvingen van Zuster Clara R. Borgeson, O.O.V.-overziester der Nederlandse Zending, hun onderscheiding.

Midden: Het dubbel gemengd Zendelingenkwartet zingt tijdens de O.O.V.-conferentie. Van links naar rechts: Elders Van Bibber, Van Noy, Meek en Hoole; Zusters Sieverts, Borgeson, Thomas en Jongkees.

Onder: De Van Gogh broeders uit de Rotterdamse gemeente en hun vriend vermaken de toehoorders met een vrolijk Spaans nummer gedurende het Revueprogramma.

De spreker voor de Haardvuuravond was Broeder Van der Does, een lid van de Rotterdamse gemeente en een van de meest beroemde zeeschilders en auteurs in het Europa van vandaag. Hij gaf een fascinerend verslag van zijn reis naar de Zuidpool, dat voor jong en oud, levendig en interessant was.

Op Maandag, de laatste dag van de Conferentie, kwamen de winnaars van de districtswedstrijden tegen elkaar uit in de verschillende wedstrijden.

De driedaagse Conferentie werd op Maandagavond met een speciaal programma besloten. Aan allen die aan de wedstrijden op deze dag hadden deelgenomen, als wel diegenen, die aan de vereisten voor een Individuele Activiteitsonderscheiding hadden voldaan, werden onderscheidingen uitgereikt.

Hier volgen degenen, die een onderscheiding ontvingen:

100 % voldaan aan de Individuele Activiteitsvereisten:

Elisabeth Holdenhof-Meuhleman	Apeldoorn
Elisabeth Rouw	"
Henk Vermij	Rotterdam
E. M. Croese	"
A. J. Krommenhoek	"
Anita Appel	Amsterdam
Lia Strietman	"
Teunis de Jong	Dordrecht

Vertellen:

Lilian de Groot	Uitstekend
Lia Strietman	Zeer goed

Toespraakjes:

Marvin Van Dam	Uitstekend
Bennie v. d. Hazel	Goed

Openbaar spreken:

W. Diddens	Uitstekend
Hans Kleijweg	Uitstekend
A. C. Gardenier	Zeer goed
H. Wiesmann	Zeer goed
H. Vrijhof	Goed

Declamatie:

Willy Linneman	Voortreffelijk
G. A. Appel	Uitstekend
Linda Boot	Uitstekend
Betty v. d. Hazel	Uitstekend
F. Nijssen	Uitstekend
Anneke Terpstra	Uitstekend
E. M. Croese	Zeer goed
Matty Bredewoud	Zeer goed

Elisabeth Rouw	Zeer goed
K. Dallinga-Siekman ...	Zeer goed

Debat:

L. W. Dirks	Zeer goed
Br. Wijnen	Zeer goed
P. Combee	Zeer goed

Engels:

Hans Wiederhold	Zeer goed
Bep Krommenhoek	Zeer goed
Anita Appel	Goed
Frits Sluyter	Goed

Instrumentale Muziek:

Joke v. Grondelle	Voortreffelijk
Joseph Huysse	Uitstekend
Marvin Van Dam	Uitstekend
L. Hoppezak	Zeer goed
Frits Krommenhoek	Zeer goed
W. O. van Zoeren ...	Zeer goed

Tafeltennis:

A. C. Gardenier	Jongens winnaar
Anita Appel	Meisjes winnares

Na het uitreiken van de onderscheidingen werden de kinderen van het Jeugdwerk, die de leeftijdsgrens van de O.O.V. bereikt hadden, welkom geheten in de O.O.V. door Zr. Daryl Van Dam, overziener van het Jeugdwerk en Elder H. J. M. Hoole, nieuwe overziener van de O.O.V.

Verder werd door een Utrechts meisje en het Utrechtse zangkoor de avond met ballet en zang opgeluisterd. De avond werd besloten met een film.

Zo werd dan met de jaarlijkse conferentie het O.O.V. winterprogramma tot een einde gebracht. Het was een stralend hoogtepunt van een jaar van moeilijke en vreugdevolle tijden en studie; een stralend hoogtepunt van geestelijke en wereldlijke vooruitgang en groei voor allen die deelnamen.

P.S. Klein Pinkster Roodkapje was buitengewoon tevreden over de conferentie. Zij vond het werkelijk schitterend. Zij voelde zich warm worden van vreugde en zij wilde er zeker van zijn, dat zij wel iedereen bedankte, die tot het succes van de conferentie heeft bijgedragen, in het bijzonder Zuster Borgeson, die de leiding van dit Pinksterfeest had, en Zuster Jongkees, die in alles zo gewillig meehielp.

Wij hopen U volgend jaar weer te zien.

Vervolg van pagina 205.

stoten.” Brombie stormde wild vooruit op het lege schuurtje af, en dit stortte volkomen in elkaar.

„Nou,” zei Brombie, „zoiets kun je niet.”

„Nee, dat is zo,” gaf de tijger toe, „maar ik kan je met mijn scherpe tanden bijten.

„Pfff,” zei Brombie, „dat zou je niet durven, want dan zou ik op je afstormen en je met mijn hoorn stoten.”

En hij begon op de tijger af te lopen. Maar de tijger sloop weg door het hoge gras en Brombie kon hem niet meer vinden.

En zo trok Brombie door het oerwoud en maakte alle dieren bang. Maar toen, op zekeren dag, kwam hij een witte mier tegen, die zich naar haar huis haastte, waar zij te zamen met honderden en honderden andere mieren woonde.¹⁾

„Hallo,” zei de witte mier.

„Hallo,” antwoordde Brombie. „Wie denk je dat je bent, dat je zo maar tegen me kunt spreken? Ik kan je in één tel vernietigen en met mijn hoorn kan ik je hele huis tot puin maken.”

„O nee, dat kun je niet,” zei de witte mier. „Je kunt mij misschien vernietigen, maar mijn huis niet hoor!”

„Het is wèl waar, het is wèl waar!” zei Brombie.

„Ik kan de aarde met mijn grote hoorn opengraven. Ik kan een stapel balken omversmijten. Ik kan een schuurtje omgooien. En natuurlijk kan ik je hele huis met alle witte mieren er in vernietigen.”

„O best,” zei de witte mier. „Daar ginds is mijn huis.” Zij wees op een grote aarden wal. „Daar staat mijn huis en het is bijna zeven meter hoog. En het is zo stevig gebouwd, dat je het heus niet kunt vernielen.”

„Pfff,” zei Brombie. „Dat ziet er nogal eenvoudig uit. Je huis is niet meer dan een hoop modder.” En Brombie stormde wild op het huis van de witte mier af.

Maar het huis gaf geen centimeter toe. Het bleef even stevig als altijd. Brombie sloeg over de kop. Hij bleef stil liggen, want hij had gewoon geen adem meer.

„Wat is er aan de hand?”, vroeg de witte mier.

„Niets,” zei Brombie, die zo vlug als hij kon weer opstond. „Ik kan je huis wèl afbreken, en ik zal het doen ook!”

En weer stormde Brombie op het huis van de witte mier af, en nog eens en nog eens. Maar het huis bleef even stevig staan.

Ten slotte was Brombie te moe om het nog eens te proberen.

Toen zei de witte mier tot hem: „Nu zie je dus, dat je het huis, waar ik in woon niet kunt vernietigen. Het is zó stevig gebouwd, dat zelfs jij het niet kunt vernielen, Mijnheer Neushoorn.”

Arme Brombie. Heel verlegen en gedwee wandelde hij weg. Hij kon een grote geul in de grond graven. Hij kon een stapel balken omversmijten. Hij kon een leeg schuurtje overhoop stoten. Maar het huis van de kleine witte mier kon hij niet vernietigen.

En sindsdien, als Brombie door het oerwoud liep, lette hij er heel erg op, dat hij niet tegen de andere dieren opschepte hoe goed hij wel met zijn hoorn kon stoten.

¹⁾ TERMIETEN, ten onrechte WITTE MIEREN genoemd, in de tropen levende insecten, bouwen grote, uitwendig steenharde, van binnen van gangen voorziene nesten (termietenheuvels), tot 6 à 7 meter hoog. Zij zijn langwerpige van vorm, bezitten bijtende monddelen en (niet alle) vliezige vleugels. Zij leven, evenals de mieren, in grote gemeenschappen. Deze gemeenschappen bestaan uit één of meer koninginnen, een beperkt aantal mannetjes, arbeidsters en soldaten. De termieten zijn algemeen gevreesd om de vernielzucht, die zij aan de dag leggen.

„Kiest U heden wie gij dienen zult, hetzij de goden welke uw vaders die aan de andere zijde der rivier waren, gediend hebben, of de goden der Amoriëten in welker land gij woont; maar aangaande mij en mijn huis, wij zullen den Here dienen.”

(Jozua 24 : 15)

Hebben wij een vrije wil?

door Elder H. J. M. Hoole, jr.

★

Eén van de grootste gaven die God aan het mensdom gaf is de vrije wil: het voorrecht om zelf te mogen kiezen.

De oude profeet Jozua erkende dat recht en daarom sprak hij: „Kiest U heden wie gij dienen zult.” Hij koos niet voor het Israëlietische volk, neen, zij moesten het zelf doen; zij waren het immers die de verantwoording op zich moesten nemen. Jozua had alreeds zijn besluit genomen, want hij zeide: „maar aangaande mij en mijn huis, wij zullen den Here dienen.” Als wij dit hoofdstuk verder lezen, dan weten wij, dat ook het volk te kennen gaf dat zij God wensten te dienen. Jozua was daar echter nog niet helemaal tevreden mede en waarschuwde het volk. (Jozua 24 : 19, 20) Waarom waarschuwde hij de stammen Israëls? Omdat hij wist welke grote verantwoordelijkheid zij op zich namen. Maar het volk hield vol

Op uw levensreis moet u kiezen: of de brede weg die tot het verderf leidt of de nauwe weg die tot het leven leidt.

en antwoordde: „Neen, maar wij zullen den Here dienen.” Toen zeide Jozua: „Gij zijt getuigen over uzelf, dat gij U den Here verkoren hebt om Hem te dienen.” En zij zeiden: „Wij zijn getuigen.” (Jozua 24 : 22) Wij kunnen de vraag stellen: Wie koos, Jozua of het volk? En het antwoord luidt: het volk; want zij maakten gebruik van die grote gave, die Gods kinderen werd gegeven, van Adam af.

In Genesis lezen wij dat Adam geboden werd niet van de boom der kennis des goeds en des kwaads te eten. Hij had echter een vrije wil. Adam maakte dan ook gebruik van zijn vrije wil, toen Eva tot hem kwam en hem voor de keuze stelde om ook te eten van de verboden vrucht of niet. Wij weten wat hij deed en welke de gevolgen waren. Indien God het gewild had, had hij dit kunnen voorkomen. Maar Hij deed het niet en waarom niet? Omdat aan Adam en Eva dezelfde gave was gegeven als aan Jozua en zijn volk en het gehele menselijk geslacht, namelijk het voorrecht om, voor zichzelf te mogen kiezen.

Een ander voorbeeld uit een later tijdperk is Petrus, de hoofd-Apostel. Christus zeide tot Petrus en de andere Apostelen dat zij geërgerd zouden worden aan Hem. Petrus antwoordde echter dat hij niet geërgerd zou worden, en ging zelfs zo ver dat hij zeide dat al moest hij ook met Christus sterven, hij Hem geenszins zou verloochenen. Desgelijks zeiden ook al de discipelen. (Mattheus

26 : 33-35) Maar toen de moeilijkheden werkelijk kwamen en gezegd werd dat ook hij gezien was met Jezus den Nazarener, toen verloochende hij Christus, hij vervloekte zich zelfs en zwoer dat hij den mens niet kende. Terstond kraaide de haan en Petrus werd de woorden van zijn grote Meester en Heer indachtig en hij ging buiten en weende bitter. (Mattheus 26 : 69-75) Hier werd wederom gebruik gemaakt van die grote gave. Petrus had de vrije wil om zijn grote Leermeester en Heer te verloochenen en hij deed zulks. Maar hij gebruikte diezelfde gave om zich uit eigen beweging te bekeren en als wij bekend zijn met zijn geschiedenis, dan weten wij dat hij een groot Apostel werd en zelfs gekruisigd werd voor het Evangelie, hetwelk hij lief had.

Wij kunnen, precies als voorgaande voorbeelden illustreren, voor ons eigen kiezen wat wij willen doen: hetzij het goede, hetzij het kwade. Wanneer zendingen of anderen ons het Evangelie brachten, kwam de tijd dat wij zelf een beslissing moesten nemen, net als het volk van Jozua. Wij moesten kiezen. Hetzij het Evangelie van Christus of de wereldse dingen. Wij, die het Evangelie aannamen of kozen, sloten een verbond met God door de doop in het watergraf en gaven daardoor te kennen dat wij gewillig waren Zijn wil te doen. Door gebruik te maken van diezelfde gave hebben wij ons verbonden. Onze verantwoording is, dus des te groter. Zoals Jozua

zeide tot zijn volk: „Gij zijt getuigen over uzelf...”, zo ook zijn wij getuigen tegenover onszelf en God is onze Mede-Getuige. Nochtans zijn wij vrij. Want gehoorzaamheid aan de wetten is vrijheid. Er is een wet van oorzaak en gevolg en als wij de wetten onderhouden, of 's lands wetten of het Evangelie, wij handelen vrij. Maar wij moeten kiezen en elke dag weer moeten wij beslissingen nemen.

Laat ons, als Heiligen der Laatste Dagen, elke dag bidden, opdat, zoals de Heer zeide tot Petrus, „gij niet in verzoeking komt.” (Matt. 26 : 41) Want: „Er is een wet, vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond.” (L. & V. 130 : 20) Die wet is gehoorzaamheid. Maar wij zijn vrij om te kiezen, wat het ook zij.

„Weet dan, dat elke ziel is vrij
Zijn weg te kiezen, waar 't ook zij;
Ten hemel dwingt de Heer ons niet,
Daar Hij een vrije wil ons liet.

Vrijheid en rede maakt de man,
Ontneem hem dit, wat is hij dan?
Hij wordt als dier, en denkt dus niet
Aan 't geen de hel of hemel biedt.

Een ieder staat 't geloven vrij,
God roept tot allen: „Komt tot Mij!”
Zijn wij gehoorzaam aan dat woord,
Dan helpt Hij ons ook verder voort.

Dat wij genâ niet misverstaan,
Zij moet met werk en wil steeds gaan;
Want hierin is de Heer verheugd,
Dat wij betrachten liefd' en deugd.”

(Door William C. Gregg.)

*De toekomst is vaak verborgen,
de plicht nooit.*

VIERDE JAARVERSLAG VAN

„The Hollanders Genealogical Committee”

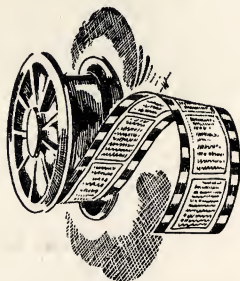
over het tijdvak van 1 Januari 1953 – 31 December 1953

*

Gedurende het jaar 1953 bleef het comité zijn werkzaamheden voortzetten en hielp het Nederlandse volk en hun afstammelingen in hun genealogisch werk. Veel werk werd voltooid, ofschoon het comité nu en dan zeer belemmerd werd.

Het plotse afsterven van Zuster Riek Slierendregt was een groot verlies voor het comité. Zij was zeer getrouw in haar werk en werd door alle comité-leden bemind. Om reden van haar overlijden was het noodzakelijk een nieuw lid aan het comité toe te voegen. Op hun eigen verzoek werden de Zusters Annie en Corry Slierendregt, zusters van Riek Slierendregt, op 4 Augustus 1953, aangesteld als nieuwe leden van het comité en namen aldus de vakante plaats van hun zuster in.

Het nasporen der records van volkstellingen begon gedurende 1952 en bleef doorgaan tot Juli 1953. Het is echter onmogelijk voor het comité om verslag te geven van het aantal personen die aan dit plan gewerkt hebben en hoeveel uren hieraan besteed werden. Zuster Riek Slierendregt was belast met dit werk en hield het verslag. Dit verslag geraakte bij haar overlijden verloren.

Gedurende het jaar 1953 werden zeven comité-vergaderingen gehouden. Eén vergadering werd geleid in de Hollanders Organisatie te Salt Lake City en één te Ogden. Op 15 April werd een speciale dienst voor mannen ingericht in de Salt Lake Tempel, daar vele Nederlandse mannelijke namen op de lijsten waren, bestemd voor tempelbegiftigingen.

Het comité was zeer verheugd dat 38 stamboomlijsten en 4.152 familiegroepelijsten naar het Index Office van de Genealogische Vereniging gezonden werden. Als een gevolg hiervan werden 4.059 mannelijke namen en 4.166 vrouwelijke namen gezonden naar de verscheidene Tempels. Nochtans spijt het ons te moeten melden dat al deze lijsten werden

ontvangen van Nederlandse leden van de kerk en hun afstammelingen, die wonen buiten Nederland; niet één enkele lijst werd dit jaar van het Zendingsveld ontvangen. We weten echter, dat dit de aandacht van de Zendingspresident had en dat iets daaromtrent zal gedaan worden.

De correspondentie bestond uit 405 brieven (binnenkomende en uitgaande post samen).

Er werden ook gedurende gans het jaar 1953 speciale Nederlandse diensten voor verzegegenswerk in de Salt Lake Tempel gehouden.

Het lid van het comité in Canada, Zuster Gerbrig Folkerts, zette haar pogingen voort betreffende het voorkomen van Nederlandse familienamen in Canada.

Een poging om inlichtingen te verkrijgen over de verblijfplaats van Nederlandse immigranten, voor zover dit het genealogisch werk betreft in de V.S., maakt voortgang.

Ook werd een begin gemaakt om rouw-advertenties te verzamelen uit Nederlandse kranten. De bedoeling van het comité is deze verzameling nu en dan te microfilmen, zodat deze inlichtingen voor het publiek in de bibliotheek van de Genealogische Vereniging beschikbaar zijn.

Door de pogingen van het comité werden de volgende inlichtingen gemicrofilm door de Genealogische Vereniging en zijn nú of zullen weldra beschikbaar zijn voor het publiek in de bibliotheek. De boeken zijn als volgt:

Familienamen gebruikt in de provincie Friesland gedurende 1700—1900. Lijst van doopnamen in de provincie Friesland.

Lijst van wilsbeschikkingen uit het Gerechtshof in de Provincie Friesland.

De uitslag van de volkstelling in 1796 der gemeente Smallingerland.

Register van familienamen aangenomen in het jaar 1812 in de steden Dragten en Oudega.

Een studie aangaande de familie „Over de Linden”.

Een volledige lijst van de slachtoffers der watersnoodramp in Februari 1953.

Een volledige lijst van joden van Nederlandse nationaliteit, die stierven in concentratiekampen gedurende de Tweede Wereldoorlog.

Gedrukte Genealogieën van de volgende families:

Bottema, Hania, (verschillende spellingen), Heeg, Elgersma, van der Ploeg, Roorda, Kingma, Fontein, Dijkstra, Antonides, Schotanus, Talsma (Tolsma), van Schoutwen, Ponte, Barel, Couperus, van Es (verschillende spellingen).

Benevens deze geslachtslijsten, zijn er inlichtingen en gedrukte stambomen van 28 families, die wonen in de gemeente Aalsmeer. Drie boeken bevatten inlichtingen welke genomen werden van grafzerken in de kerken, waarvan sommige werden verwoest gedurende de Tweede Wereldoorlog uit de volgende gemeenten:

Augustinusga, Buitenpost, Buweklooster, Drogeham, Gerkesklooster, Koten, Surhuisterveen, Surhuizum, Twijzel, Sint-Annaparochie, Sint-Jacobieparochie, Vrouwenparochie en Leeuwarden.

Contact werd gemaakt met verscheidene verenigingen in Nederland en genealogische inlichtingen werden ook van deze organisaties ontvangen.

Wederom is een jaar voorbij en zijn we de Heer dankbaar dat Hij onze pogingen gezegend heeft om het Nederlandse volk op elke mogelijke manier te helpen. Wij hopen dat gedurende 1954 er middelen zullen gevonden worden om de leden van de Kerk in Nederland het genealogisch

materiaal te geven, dat daar zo erg noodzakelijk is, zodat ook wederom genealogisch werk uit de Nederlandse Zending zal mogen ontvangen worden.

Dat, door onze pogingen, de naam van onze Hemelse Vader meer en meer moge verheerlijkt worden.

„The Hollanders Genealogical Committee“

Steve Asmus, voorzitter
G. William Zweers, eerste assistent
Dirk Rijnsburger, tweede assistent.

* * * * *

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Dorenbosch, Hendrik; 2 Mei 1954 te Leeuwarden.
Gardenier, Pieter Jacob; 30 Mei 1954 te Vlaardingen.
Lesierse, Adriaan; 10 Mei 1954 te Rotterdam.
Lesierse, Johannes Henricus; 10 Mei 1954 te Rotterdam.
Lesierse, Elisabeth; 10 Mei 1954 te Rotterdam
Lesierse, Adriaantje; 10 Mei 1954 te Rotterdam.
Lesierse, Cornelis; 10 Mei 1954 te Rotterdam
Lubben, Josephina Petronella; 30 Mei 1954 te Apeldoorn.
Serano, Berend; 2 Juni 1954 te Apeldoorn.
Kwast, Clasina; 2 Juni 1954 te Apeldoorn.

GEDOOPT:

Gardenier, Anna ten Bosch; 10 Mei 1954 te Vlaardingen.
Lesierse, Geerdina Johanna; 10 Mei 1954 te Rotterdam.
Lesierse, Adriaan; 10 Mei 1954 te Rotterdam.
Banis, Willem Frederik Hendrikus; 10 Mei 1954 te Rotterdam.
Visbeen, Antje; 10 Mei 1954 te Rotterdam.
Mahn, Franciscus; 10 Mei 1954 te Rotterdam.
Oppelaar, Johannes; 20 Juni 1954 te Haarlem.
Heijboer, Jacobus; 4 Juni 1954 te Den Haag.
Hessels, Louise Charlotte Marie; 4 Juni 1954 te Den Haag.
Pijtak, Margaretha Sophia; 4 Juni 1954 te Den Haag.
Aafjes, Miep; 20 Juni 1954 te Zaandam.
Gelaudie, Jacobus Johannes; 20 Juni 1954 te Haarlem.
van Gelder, Sophia Marie Vester; 20 Juni 1954 te Haarlem.

GEORDEND:

Diemel, Emanuel; als Diaken, 25 April 1954 te Nijmegen.
de Jong, Harry; als Diaken, 25 April 1954 te Nijmegen.

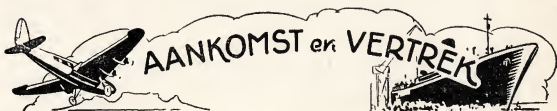
Valenteyn, Theodorus Marinus; als Diaken, 25 April 1954 te Nijmegen.
 Everaert, Leon Bernard; als Priester, 28 Maart 1954 te Gent. ✓
 Evenhuis, George J. A.; als Ouderling, 2 Mei 1954 te Groningen. ✓
 de Groot, Matthijs; als Ouderling, 16 Mei 1954 te Harlingen. ✓
 van der Steen, Hubertus; als Leraar, 2 Mei 1954 te Schiedam.
 Prins, Frans Antonie; als Diaken, 23 Mei 1954 te Amsterdam.
 Verelst, Maurits Marie Alfons; als Diaken, 30 Mei 1954 te Mechelen.
 Engelgeer, Theodurus; als Priester, 23 Mei 1954 te Apeldoorn. ✓
 Dorenbosch, Cornelis; als Diaken, 30 Mei 1954 te Leeuwarden.
 Boer, Leendert; als Diaken, 30 Mei 1954 te Rotterdam.
 Veenstra, Lourens; als Diaken, 30 Mei 1954 te Rotterdam.
 Gardenier, Adriaan; als Leraar, 10 Mei 1954 te Vlaardingen.
 Jongkees, Johan Paul; als Ouderling, 16 Juni 1954 te Leiden. ✓
 de Geus, Willem Louis; als Ouderling, 4 Juni 1954 te Den Haag. ✓

OVERLEDEN:

de Heus, Rudolf; 3 Mei 1954 te Arnhem.

VERANDERING IN HET BESTUUR VAN DE GENEALOGISCHE VERENIGING.

Zr. S. Sluyter (Amsterdam) neemt de plaats in van Carl Hans Verrips (Amsterdam) ✓
 als secretaresse van de Genealogische Vereniging in Nederland.

AANGEKOMEN ALS ZENDELINGEN:

van Daalen, Pieter;

van Leeuwarden te Nijmegen.

OVERGEPLAATST:

Jones, David R.; van Utrecht naar Zeist als G.P. ✓
 Cherry, Gail Clair; van Vlaardingen naar Apeldoorn als G.P. ✓
 Barlow, Cal Hans; van Apeldoorn naar Vlaardingen. ✓
 Harmon, Marvin Reed; van Zeist naar Dordrecht. ✓

VERTROKKEN:

Weergang, Wouter; 11 April 1954 van Schiedam naar Salt Lake City, Utah. ✓
 Weergang, Alida Helena Dielemans, 11 April 1954 van Schiedam naar
 Salt Lake City, Utah. ✓
 Weergang, Alida, 11 April 1954 van Schiedam naar Salt Lake City, Utah. ✓

„De Ster”

- ✓ Zierse, Willem, 5 Mei 1954 van Vlaardingen naar Salt Lake City, Utah.
- ✓ Zierse, Willem, 5 Mei 1954 van Vlaardingen naar Salt Lake City, Utah.
- ✓ Zierse, Lodewika Speksnijder, 5 Mei 1954 van Vlaardingen naar Salt Lake City, Utah
- ✓ van Setten, Jan Gerardus, 15 April 1954 van Amsterdam naar Canada.
- ✓ Wöhler, Huibert, 12 April 1954 van Vlaardingen naar Amerika.
- ✓ Wöhler, Elizabeth, 12 April 1954 van Vlaardingen naar Amerika.
- ✓ Wöhler, Eddy, 12 April 1954 van Vlaardingen naar Amerika.
- ✓ Stegwee, Margaretha Johanna; van Amsterdam naar Sidney, Nebraska.
- ✓ Keuning, Elsa Herta Ursula Reinke; 12 April 1954 van Rotterdam naar Amerika.
- ✓ Keuning, Annette Elsa Sijke; 12 April 1954 van Rotterdam naar Amerika.
- ✓ Keuning, Pieter; 12 April 1954 van Rotterdam naar Amerika.
- ✓ Keuning, Peter; 12 April 1954 van Rotterdam naar Amerika.
- ✓ Mathieu, Germaine Renée Ghislaine, 20 Mei 1954 van Mechelen naar Namur,
Fransé Zending.
- ✓ Mathieu, Emile Jean Baptiste, 20 Mei 1954 van Mechelen naar Namur,
Fransé Zending.
- ✓ Hogemann, Hendrik Willem; 25 Mei 1954 van Apeldoorn naar Amerika.
- ✓ Hogemann, Berendina Elisabeth Krebbe; 25 Mei 1954 van Apeldoorn naar Amerika.
- ✓ Krommenhoek, Hans Herman; 26 April 1954 van Rotterdam naar Zweden.
- ✓ de Geus, Anna Marie Wilhelmina Hendrika; 9 Juni 1954 van Den Haag naar
Riverton, Utah.
- ✓ de Geus, Elisabeth Marie Wilhelmina H.; 9 Juni 1954 van Den Haag naar Riverton,
Utah.
- ✓ de Geus, Kornelia Willy Mathilda; 9 Juni 1954 van Den Haag naar Riverton, Utah.
- ✓ de Geus, Sophia Frederika M. van Proosdij; 9 Juni 1954 van Den Haag naar Riverton,
Utah.
- ✓ de Geus, Willem Louis; 9 Juni 1954 van Den Haag naar Riverton, Utah.
- ✓ de Geus, Willem Louis; 9 Juni 1954 van Den Haag naar Riverton, Utah.
- ✓ van Overmeire, Adrianus; 4 Mei 1954 van Rotterdam naar Calgary, Alberta, Canada.
- ✓ van Overmeire, Willemina Roelevina B.; 4 Mei 1954 van Rotterdam naar Calgary,
Alberta, Canada.
- ✓ van Overmeire, Rudolf Franciscus; 4 Mei 1954 van Rotterdam naar Calgary,
Alberta, Canada.
- ✓ van Blankenstein, Hendrika Alida Radder; 9 Juni 1954 van Rotterdam naar
Salt Lake City, Utah.
- ✓ van Blankenstein, Antonia Hendrika; 9 Juni 1954 van Rotterdam naar
Salt Lake City, Utah.
- ✓ van Blankenstein, Hendrika Elisabeth; 9 Juni 1954 van Rotterdam naar
Salt Lake City, Utah.
- ✓ van Blankenstein, Martin Rudolf; 9 Juni 1954 van Rotterdam naar
Salt Lake City, Utah.

Conferentie-Herinneringen

„Wij geloven, dat een man van God moet worden geroepen door openbaring, en aangesteld door handoplegging door hen, die het gezag bezitten, ten einde het evangelie te prediken en de verordeningen er van te bedienen.”

Dit vijfde artikel des geloofs was het thema van de conferenties, welke gedurende het voorjaar in de zeven districten van de Nederlandse Zending gehouden werden. Alle sprekers overtuigden de aanwezigen dat goddelijke autoriteit nodig is om Gods Kerk te bedienen en dat „niemand zichzelf die eer aanmatig, maar die van God geroepen wordt gelijkewijs als Aäron.” (Heb. 5 : 4)

Er is vandaag werkelijk een tastbaar en machtig Priesterschap, dat verkregen en bevestigd werd door van God verordineerde dienstknechten. Deze mannen, die

Christus' Kerk leiden, houden de sleutelen van Gods priesterschap. Al het werk dat de kerk verricht — de leiding der avondmaaldiensten, de organisatie van gemeenten, de bediening van evangelie-verordeningen, het zendingswerk en het tempelwerk voor levenden en doden, en de werkzaamheden van de hulporganisaties der kerk — komt tot stand door de macht of leiding van het Priesterschap. Door deze goddelijke autoriteit kunnen gevormde mannen op de juiste wijze spreken, handelen en in Gods naam bedienen met zulke absolute zekerheid, dat hun handelingen de goddelijke goedkeuring wegdagen.

Nogmaals ondersteunen we de leiders van de kerk en brandde in ons hart het getuigenis dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen Gods ware Kerk is en dat „de volheid van Zijn Evangelie door eenvoudigen en zwakken tot de einden der wereld en voor koningen en regeerders zal verkondigd worden.” (L. & V. 1 : 23)

Het district Groningen opende de reeks voorjaarsconferenties op 11 April in het kerkgebouw, Poelstraat 54 te Groningen. De morgenzitting begon om 10 uur en telde 125 aanwezigen. De namiddagdienst om 5 uur werd gehouden in het stemmige en intieme kerkgebouw te Leeuwarden, Achter de Hoven, 2c en bracht 113 bezoekers samen.

President Donovan H. Van Dam presideerde en Elder Johannes H. van Yperen, districts-president, leidde beide vergaderingen. Het muzikale gedeelte werd voortreffelijk verzorgd door het Groningse Zangkoor, terwijl Br. Tolsma uit Leeuwarden een pianosolo en Elder Larry Bergen een trompetsolo ten gehore gaven.

's Morgens spraken: Zr. Renstje Vanderlinden, Br. G. Everhuis, Zr. H. W. Sont, Elder Douglas R. Voorhees, Elder Clyde K. Rudd, Elder Nicholas Vanderlinden en President Van Dam.

's Avonds spraken: Zr. Anaise Rudd, Ouderling Heino Dallinga, Zr. H. W. Sont, Elder Johannes H. van Yperen, Elder Schippers en Zendingspresident Donovan H. Van Dam.

Het District Utrecht hield haar conferentie op 18 April in het kerkgebouw, Violstraat 76, te Hilversum, om 10 uur 's morgens en om 3 uur 's middags. President Van Dam presideerde beide diensten. Het Utrechtse koor verleende op uitstekende wijze zijn medewerking en we hoorden ook een solo van Elder Albert D. Robison en en lied van een trio zusters van de Hilversumse gemeente.

Elder Donald M. Peck, jr., districts-president, had de leiding en kondigde volgende sprekers aan: Zr. Daryl Van Dam, Elder Ralph Kanon, Br. Pieter Combee, Zr. Jantine A. Hesterman, Elder Carlton Judkins en Elder Nicholas Vanderlinden. In de morgen telde het aantal bezoekers 120 en 's middags 107. Sprekers 's middags waren: Elder Willem B. Hesterman, Br. H. Redeker, Br. W. van Zoeren, Elder Donald M. Peck, jr. en President Donovan H. Van Dam.

Het District Rotterdam hield beide vergaderingen op 25 April in het kerkgebouw, Bas Jungeriusstraat 121, Rotterdam Zuid. Het was een volle zaal van toehoorders, die om 10 uur 's morgens en om 5 uur 's middags genoot van de toespraken en de sfeer, die er aanwezig was. President Donovan H. Van Dam presideerde en Elder H. J. M. Hoole, districts-president, had de leiding van beide diensten. Het sterke Rotterdamse koor gaf een zeer geslaagde uitvoering van liederen en de sprekers van de morgenzitting waren de volgende: Elder Rinze Schippers, Elder Douglas R. Voorhees, Br. Cornelis van Sleenuwen, Br. Clyde Hart (gewezen zending en nu in legerdienst, zoon van Elder Pieter 't Hart), Elder Pieter 't Hart, Zr. Daryl Van Dam, Zr. Renstje Vanderlinden en Br. G. Diender. De sprekers 's middags waren: Elder Nicholas Vanderlinden, Elder Bowe de Vries, Elder John H. Boogert, Elder H. J. M. Hoole, jr. en President Donovan H. Van Dam. Een zendelingenkwartet

verraste de aanwezigen met een prachtig lied, terwijl Br. van Gent een orgelsolo en Zr. J. van Grondelle een vioolsolo uitvoerde.

✓ **Het district Arnhem** had haar geestelijk feest op 9 Mei, om 10 uur 's voormiddags en om 4 uur 's namiddags, in de zaal Muis Sacrum, Velperplein, Arnhem. President Van Dam presideerde en Elder Carlton J. Judkins, districts-president, had de leiding. Eerst kwam een speciaal „Moederdag“-programma, geleid door Br. J. H. Hoekveld, waarbij de zendingsmoeder, Zr. Ada S. Van Dam, bloemen werden aangeboden. Sprekers gedurende de morgendienst waren: Elder Willem B. Hesterman, Br. H. Bults, Zr. Jantine B. Hesterman, Elder Max L. Pinegar, Zr. Ada S. Van Dam, en President Donovan H. Van Dam. In de namiddagdienst spraken: Br. J. H. Hoekveld, Elder Douglas R. Voorhees, Elder Nicholas Vanderlinden, Zr. H. W. Sont, Elder Carlton J. Judkins en Elder Rinze Schippers. 's Morgens woonden er 120 leden, zendingen en vrienden de dienst bij, 's namiddags telde men er 102. Zr. Alice Hoekveld bracht een solo en het Z.H.V.-koor een passend lied ten gehore.

✓ **Het District Amsterdam** hield haar conferentie op 16 Mei om 10 uur 's morgens en 4 uur 's middags in het kerkgebouw, Weteringschans 101, te Amsterdam. President Donovan H. Van Dam presideerde en Elder Johannes Vandertoelen, districts-president, leidde met passende woorden de volgende sprekers van de morgenzitting in: Elder H. J. M. Hoole, Zr. Van Alphen, Elder Catharinus Van Alphen, Ouderling Dekker, Zr. Anaise G. Rudd, Elder Douglas R. Voorhees, Elder Larsen (gewezen zending, op bezoek) en Zr. Ada S. Van Dam. Er waren 's morgens 144 bezoekers en 36 zendingen.

In de namiddagdienst hoorden we de volgende sprekers: Br. Redeker, Zr. Clara Borgeson, Elder Clyde K. Rudd, Elder Jack F. de Mann, Elder Johannes Vandertoelen en Zendingspresident Donovan H. Van Dam. Er waren 157 bezoekers aanwezig en 42 zendingen. Het districtschoor luisterde de diensten op en iedereen genoot ook van de zang der drie zusjes Haarbos, een pianosolo van Zr. Hoppezak en een trompetsolo van Elder Larry D. Bergen met Zr. Vunderinck aan het klavier.

✓ **Het District Den Haag** vergaderde haar conferentiegangers in het gebouw „Amico“, om 10 uur 's morgens en 5 uur 's middags. President Donovan H. Van Dam presideerde. Achtereenvolgens voerden in deze dienst, die onder leiding stond van Elder Jack F. De Mann, districts-president, volgende sprekers het woord: Br. L. F. C. Frölich, Zr. Clara R. Borgeson, Elder Douglas R. Voorhees, Zr. Renstje Vanderlinden, Zr. Maureen Sieverts, Zr. Jeannette Jongkees en Elder Jack F. De Mann. 's Namiddags spraken achtereenvolgens: Br. A. C. Houweling, Zr. H. W. Sont, Zr. Daryl Van Dam, Elder Nicholas Vanderlinden en President Donovan H. Van Dam. Elder Albert D. Robison zong „The Blind Plowman“ en „Arm arm ye brave“, zes zusters van de gemeente Den Haag en het Z.H.V.-koor gaven een muzikaal nummer ten gehore en Elder Herman K. Hatch speelde een pianosolo. De aanwezigen, 151 's morgens en 134 's namiddags, hebben hun Hemelse Vader gedankt voor het voorrecht, dat zij hadden, om deze conferentie bij te wonen.

✓ **Het District Antwerpen** besloot de reeks voorjaarsconferenties in de Nederlandse Zending. De diensten werden op 13 Juni om 10 uur 's morgens en 4 uur 's namiddags in de zaal „Cecil“, Meir, Antwerpen, gehouden. Het voltallige Rotterdamse Zangkoor, onder leiding van Zr. Renstje Vanderlinden, was hier op bezoek en verlenende keurig en uitstekend zijn medewerking. Zij laten bij de leden van het Antwerpse District een onvergetelijke indruk na. Deze conferentie, waar 's morgens 110 en 's namiddags 112 personen aanwezig waren, was een hoogtepunt voor Antwerpen en zij zal bij allen nog lang in herinnering blijven. President Donovan H. Van Dam presideerde en Elder Clyde K. Rudd, districts-president, leidde beide zittingen. Spre-

kers gedurende de morgenvergadering waren achtereenvolgens: Elder Douglas R. Voorhees, Br. Redeker, Elder Ned H. Hansen, Br. Joseph Huysse, Zr. Renstje Vanderlinden, Elder Rinze Schippers en Zr. Anaise G. Rudd.
 In de namiddag spraken President Donovan H. Van Dam, Br. Willy Diddens, Elder Hendrik W. Tak, Elder Nicholas Vanderlinden, Elder John H. Boogert en Elder Clyde K. Rudd.

Zoals gebruikelijk op een Algemene Conferentie werden door Elder Douglas R. Voorhees, zendingssecretaris, in de zeven districten de Algemene Autoriteiten der Kerk voorgesteld en door alle leden ondersteund.

Priesterschap- en Z.H.V.-bijeenkomsten werden in elk district gehouden. Vele broeders kregen gelegenheid om hun getuigenis af te leggen en de zusters kregen opbouwende instructies.

Mogen wij de velen, die geholpen hebben tot het welslagen van deze conferentie bedanken voor hetgeen zij ons gebracht hebben. Vele harten werden geroerd en tot inkeer gebracht door de eenvoudige en diepe getuigenissen van de sprekers en de woorden uit het getuigenis der Schriften. Mochten deze geestelijke dagen vele vruchten dragen!

* * * * *

Een zuster uit Antwerpen stuurde ons volgend gedicht als blijk van dank en waardering voor het werk van de zendelingen:

WIE ZAL IK ZENDEN ?

Wie wil er de wereld Gods liefde verkonden?
 Wij hebben die wondere roepstem verstaan
 En ons aan de dienst van de Heiland verbonden
 Om tot de verlorene mensheid te gaan.

Wie wil er van huis en bezittingen scheiden?
 Wie wil er verlaten geliefden en land?
 Zie, Meester, wij willen ons al aan U wijden;
 Uw zaak zij ons hart en ons leven verpand.

Wie wil er vervolging en smaadheid verdragen,
 Een dienaar van allen zijn, arm en veracht?
 Heer Jezus, met U durven alles wij wagen;
 Schoon zwak van onszelf, zijn wij sterk in Uw kracht.

Wie wil er zijn leven niet dierbaar meer achten,
 Een pelgrim en kruisdrager zijn hier op aard?
 O, neem onze tijd, onze gaven en krachten,
 Gezegende Meester, ja, Gij zijt het waard!

Laat ons gaan in U verloren.

*Laat ons gaan in u verloren
als een enkele korenaar
in een veld van zomerkoren,
waar de halme' elkander schoren,
en, uit eendre grond geboren,
tot één eenheid samen horen,
niet te scheiden van elkaar.*

*Laat ons zijn in u verzonken:
golven in de oceaan,
die, aan 't eeuwig ritme ontsprongen,
naar het zonlicht opgedrongen
schittren in een regen vonken
en, wanneer ze zijn verblonken,
in hun oorsprong ondergaan.*

*Niets zijn wij uit eigen wezen,
alles, als uw wil ons wendt;
door uw kracht zijn wij herrezen,
door uw heil zijn wij genezen,
en er is geen wens dan deze:
dienend u te mógen wezen
tot een bruikbaar instrument.*

G. Stuiveling.